TOVERI

Lännen suomalaisen työväen äänenkannattaja, ilmestyy Astorlassa, Oregon, joka päivä paitsi sunnuntaina.

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post-Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

1

Taasko yleinen sekasorto metsätyöläisten järjestäytymistä estämään?

Kuten tunnettua, on lännen metsä- ja myllytyöläisten järjestymishomma ollut taas jonkun verran alulla, mutta samalla kun miehiä koetetaan järjestää, syntyy taas rinnan kaksi järjestöä, ja yhtä varma kuin on kahden järjestön olemassaolo nyt, on myöskin niiden keskinäinen tappelu silloin kun pitäisi ryhtyä lakkoon. Että niin tulee käymään, siitä pitävät työnantajien kätyrit kyllä huolta.

Mutta tämä vaara joka uhkaa silloin kun järjestöistä toinen tai toinen menee lakkoon, ei ole ainoa vaara joka, eipä edes vakavinkaan, joskin se lopullisesti murskaa järjestöt silloin kun niiden voimat joutuvat koetukselle. Lähin, ja siis siltä kannalta vakavin, vaara on siinä, että nyt kun olisi liityttävä järjestöön, ei tiedetä mihin järjestöön olisi liityttävä.

Totta kylläkin on, että esim. Washingtonin suomalainen järjestö äskettäin Tacomassa pitämässään edustajakokouksessa asettui metsätyöläisten järjestämiskysymyksessä kannattamaan Aberdeenissä toimivaa itsenäistä uniota ja samanlaisen päätöksen teki sittemmin länsipiirin piirikokous, mutta kilpailevan järjestön hommaajat perustavat silti kilpailevia järjestöjään ja siitä seuraa keskinäistä kahnausta ja hajaannusta työläisten keskuudessa.

Luonnollista on, ettei I. W. W. liitto enempää kuin A. F. of Laborkaan voi järjestää puutavarateollisuustyöväestöä siksi, että entiset taistelut niiden välillä tekevät sen mahdottomaksi. Mutta miten olisi estettävissä kilpailevien järjestöjen syntyminen?

Lehdessämme on jo ennen mainittu että Seattlen Ammattiliittojen Keskushallinto on antanut julistuksen, joka kieltää A. F. of Laboriin kuuluvien unionistien liittymästä I. W. W.-liittoon ja nyt näkyy Aberdeenin unioitten keskushallinto tehneen samanlaisen päätöksen ja sen johdosta uhkaa kai syntyä sisäinen selkkaus sikäläisten sosialistien keskuudessa.

Tällaisten sisäisten selkkausten uhatessa naureskelevat partoihinsa ne jotka ovat vannoutuneet hävittämään kaikki muut järjestöt paitsi I. W. W.-liiton ja järjestävät työläisiä työväenjärjestöjen hävittämistä varten.

Mutta asia ei ole sittekään niin yksinkertainen kuin se näyttää. Meille ilmoitetaan esim. Aberdeenistä, että siellä I. W. W.-liiton agitatsioni tapahtuu toisella tavalla kuin muualla, että siellä johdetaan sitä maltillisesti ja nähtävästi tarkoituksella järjestää työläiset. Mistä sellainen erilaisuus johtuu? Yksinkertaisesti siitä, että osa työväestöstä pitää I. W. W.-liittoakin sellaisena järjestönä jolla on muutakin tarkoitusta kuin toisten järjestöjen hävittäminen, ja siis liittyvät siihen asemansa parantamistarkoituksella. Sellaiset jäsenet pitäisi saada käsittämään sen liiton johtajainkin todellisen tarkoituksen ja silloin ne jättäisivät sen ja liittyisivät itsenäiseen unioon.

Eivät kaikki I. W. W.-liittoon kuuluvat työläiset ole esim. poliittistakaan toimintaa vastaan, vaikkakin liitto johtajineen tekee kaikkensa mustatakseen työläisten poliittisen taistelun mitä ilkeimmällä tavalla.

Niitä ammattiliittojakaan jotka nyt tekevät pesäeron I. W. W.-liiton kanssa, ei voi tuomita menettelystään. I. W. W.-liittohan se oli joka ensin alkoi taistelun toisia vastaan eikä ollenkaan peittelekään etteikö se aikoisi hävittää kaikki toiset uniot. Luonnollistahan on, että sellaiset uniot varsinkin jotka ovat olleet mitä suvaitsevaisimpia I. W. W.-liiton taisteluja kohtaan, kääntyvät sille vihamielisiksi kun näkevät että siellä ei aijotakaan viisastua, vaan sitä kiukkuisemmin hyökätään niitä vastaan samalla kun toinen käsi on ojennettuna ottamaan vastaan rahallista avustusta.

Täten syntynyt tilanne on luonnollinen seuraus kahdesta seikasta: siitä itsepintaisesta taantumuksellisuudesta, jota gompersismin kannattajat pitävät yllä A. F. of Laborissa ja siitä hävitystaistelusta jonka I. W. W.-liiton johtajat ovat julistaneet kaikkia muita työväenjärjestöjä vastaan. Luonnollistahan on, että työnantajat koettavat kaikin tavoin vaikuttaa kummassakin järjestössä ja seurauksena on työläisten keskinäinen taistelu silloin kun pitäisi järjestyä yhtenäiseen rintamaan.

Ja jokainen joka taistelee puutavarateollisuustyöläisten itsenäiseen järjestöön liittymistä vastaan, avustaa työnantajia, tiesi hän sitä tai ei. Ei myöskään voida kieltää sitäkään, etteikö työnantajien taholta koetettaisi estää niitä työläisiä jotka aikovat liittyä I. W. W.-liittoon liittymästä siihen, samoin kuin sieltä koetetaan estää niitä jotka aikovat liittyä itsenäiseen, liittymästä siihenkään. Näin ollen tulee työnantajisto tukemaan kumpastakin järjestöä ja vastustamaan kumpastakin, sillä niin kauan kuin niitä on kaksi, on työnantajiston asema pelastettu. Sille on molempien olemassaolo tarpeellinen, mutta kumpikaan ei saa päästää toistaan voimakkaammaksi siinä määrässä, että työläiset huomaisivat olevan ajan liittyä toiseen tai toiseen.

Tällainen on nyt se asema puutavarateollisuustyöläisten keskuudessa, ja täytyy myöntää että se on mitä säälittävin. Aikana tällaisena kuin nykyinen, jolloin työläisten olisi järjestyttävä, jolloin jokainen työläinen jo melkein myöntää järjestymisen olevan ainoan pelastuksen ja siis välttämättömyyden, ja jolloin siis jokaisen luulisi helposti saavan järjestöön, ollaan hajallaan vain siksi että on olemassa kaksi keskenään kilpailevaa järjestöä, joista molemmat väittävät itsellensä kuuluvan oikeuden järjestää koko teollisuusala.

Ellei I. W. W.-liitto olisi tehnyt niin lukuisia palveluksia työnantajille, elleivät sen menettelytavat olisi sellaiset, että sen on pakko antaa työnantajille niiden kautta kaikki valtit, niin sillä olisi ollut mahdollisuus järjestää monta muutakin alaa kuin puutavarateollisuus, mutta nykyisin se ei tule saamaan mitään muuta aikaan kuin rettelöitä silloin kun yhtenäinen taistelu olisi kysymyksessä. Se ei tule enää ensi kerralla saamaan rahallista kannatusta vastustamiltaan järjestöiltä ollenkaan ja ilman rahallista kannatusta se ei voi käydä minkäänlaista lakkotaistelua.

Mitä nykyisessä tilanteessa olisi paras tehdä, näyttää useasta vaikealta. Yhteinen taistelu ei näytä mahdolliselta sen itsepäisyyden takia, jota I. W. W.-liiton taholta ilmenee. Se vaatisi itselleen yksinomaisen oikeuden järjestää työläiset, mutta kokemus on osoittanut sen siihen ehdottomasti kykenemättömäksi. Se ei voi millään tavalla saada enemmistöäkään työläisistä puolelleen, ja tämän tietäen olisi työläisten itsensä jäätävä siitä pois ja liityttävä itsenäiseen unioon. Kun ei kerran A. F. of Labor voinut, eikä oikeastaan yrittänytkään vakavasti järjestää puutavarateollisuustyöväestöä, niin jättivät työläiset sen ja perustivat itsenäisen union. Toiselta puolelta olisi meneteltävä yhtä lojaalisesti ja jätettävä toinenkin epäonnistunut järjestö järkiintymään ja liittyvät itsenäiseen unioon. Sellainen unio ei ole vihollissuhteissa maan ammattiliittojen kanssa, joten sillä ovat mitä suurimmat mahdollisuudet saada avustusta, jota ilman ei lakkoa voida käydä.

Tämä juttu on äärimmäisen vakava, eikä ole mitään hyötyä kiivailemisesta puolella enempää kuin toisellakaan. Sen tulisi jokaisen työläisen ottaa vakavasti harkittavakseen, sillä heidän ratkaisustaan, eikä näistä kirjoituksista, riippuu puutavarateollisuustyöläisten järjestäminen ja taistelun voittaminen. Teorioimalla tulevaisuuden yhteiskunnista ja muista haaveista ei tätä juttua ratkaista, vaan käytännöllisellä toinen toisensa ymmärtämisellä. Jos saadaan työläiset yksimielisiksi siitä, että ennen kaikkia on saatava yhteinen rintama pystyyn, ja että vasta sitten järjestyneellä joukolla on ainoa oikeus määrätä miten menetellään kussakin kysymyksessä, niin voidaan järjestää tämäkin poljettu ja paljon kärsinyt työläisjoukko, mutta ellei siinä onnistuta, niin näyttäapä mahdottomalta koko järjestämishomma. Kahden järjestön rinnakkain muodostuminen edellyttää keskinäistä tappelua ennemmin tai myöhemmin jossa kumpikin kaatuu.

Me toivomme, että länsirannikon puutavaraliikenteessä toimiva työväestö ottaa tämän jutun vakavasti käsitelläkseen ja empimättä lausuu siitä mielipiteensä puoleen ja toiseen. Lehtemme palstat ovat avoimet tämän jutun asialliselle pohdinnalle.

MAAILMANKATSOMUKSIA

Mahtavia Vappujuhlia Suomessa

Tänne saapuneitten yksityiskirjeitten mukaan on Suomessa juhlittu Vappua erikoisella innolla. Kulkueet ovat olleet kahta vertaa suuremmat kuin ennen ja sotilaat, jotka ennen ovat olleet sapeleineen valmiina hajottamaan kulkueita, ovat nyt muodostaneet omia kulkueitaan. Kaupunkipaikoissa, kuten esim. Vaasassa, on liikenne ollut kokonaan pysähdyksissä tavattoman väenpaljouden takia, joka otti osaa Vappu-juhliin.

Vähää ennen vietetyt Lienan uhrien viisivuotisjuhlat ovat niinkään olleet suurenmoiset.

Ja kun jää särkyy täälläkin, murtaa valloilleen päässyt vapauden virta kaikki esteet tieltään.

- - -

"Vapaaehtoinen vapauslaina"

Nykyisin kuuluu olevan liikkeellä kaikenlaisia rahanhankkijoita eräänlaista "vapaaehtoista vapauslainaa" varten, jolla kuulemma hankittaisi pellon höystettä Pohjois-Ranskan maanviljelysseuduille, — ja voittoja sen lähettäjille, tai oikeammin niille, jotka sitä lähetyttävät.

Eräät teollisuuskorporatsionitkin ovat heittäytyneet niin hyväntahtoisiksi, että antavat työläisilleen rahaa etukäteen ilman mitään takauksia. Ainoa minkä työläisen täytyy luvata, on että yhtiö saa vetää hänen palkastaan sen sitte takasin. Sopimuspapereissa ei tietenkään ole mitään määräystä siitä, mitä sillä aikaa syö, kun yhtiö pidättää palkan "vapaaehtoiseen vapauslainaan". Mutta syötävän hankkiminen ei kuulukaan työnantajalle, vaan saa työläinen huolehtia siitä itse. Pääasia tässä onkin vain se, että saadaan rahaa.

Eräs huomautus olisi tässä tarpeellinen: Onko kukaan tullut ajatelleeksi, miksi teollisuuskorporatsionit lainaavat työläisilleen rahaa kun se sijoitetaan "vapauslainaan", mutta ehdottomasti kieltäytyvät antamasta sitä etukäteen elintarpeitten ostoa varten, vaikka työläinen sitoutuisikin sen maksamaan takaisin samoilla perusteilla kuin "vapauslainaankin" lainaamansa rahat? Saisiko miltään yhtiöltä lainaa unioon liittymiseksi?

Takaukseksi "vapauslainan" takaisinmaksusta on meillä sensuuri, joka estää puhumasta suutaan puhtaaksi "vapauslainan" tarkoituksista.

- - -

Käytännöllisiä neuvoja elintarpeitten kuluttajille

Nyt kun elintarpeet ovat suunnattomasti kohonneet hinnoissa, on kaikkialla harjotettava mitä suurinta säästäväisyyttä. Luonnollisesti on syötävä, vieläpä syötävä kunnollisestikin, mutta mitään ei ole heitettävä pois, — lukuunottamatta ammattitaidotonta palvelijatarta, joka haaskaa kalliisti ostetut ruokatavarat ja saattaa koko perheen terveyden vaaraan.

Meillä olisi tässä esitettävänä muuan ruokalistan leikkaus, jonka saimme käsiimme suurella vaivalla New York Times lehdestä. Se ei ole suinkaan ammattitaidottomien laatima, eikä siis sen mukaan syömisestä seuraa ollenkaan vatsanpuruja itselleenkään, puhumattakaan siitä, että jälkeläisten terveys olisi vaarassa. Se on New Yorkin "ensimäisen viidenkymmenen" emännän laittama, tai laitattama ja heidän korkea-arvoisuutensa maistelivat siten laitettua ruokaa, eikä mistään käy selville, että he olisivat menneet heti toisen aterian perään jonnekin ensiluokan hotelliin.

Sellainen ateria — edellyttäen että sen valmistaa ammattitaitoinen — maksaa vain 35 senttiä, joka luonnollisesti on halpa, ja jos ei ruokakauppiaanne suostu antamaan teille siihen tarvittavia aineksia sillä hinnalla, että ateria ei laitettuna maksa muuta kuin 35 senttiä, niin on hän epäisänmaallinen vetkale, jonka moittimisesta sensuuri ei tuskin rankaise, sillä luonnollistahan on, että sellaisilla ei ole tällaisen kansallisen kriisin aikana minkäänlaista lain suojaa.

Tällainen on se resepti: hernesoppaa, jonkinlaista lihaa, jota kutsutaan hanhen lihaksi, mutta joka ei sitä ole, vihreitä herneitä, paistettuja perunoita, kasvis-salaattia, leipää, "peaches" (kai voi vaihtaa muihinkin hedelmiin), "keekiä" ja puoli kupillista mustaa kahvia (jos sattuu jostain saamaan varkain hiukan kermaa, niin pistää sekaan).

Tämä yksinkertainen ateria, kuten sanottu, maksaa vain 35 senttiä, eikä kukaan ruokatavarakauppias luonnollisesti sellaisen aineksista enempää vaadikaan. Viisi-henkinen perhe tulee silloin toimeen verrattain halvalla. Viisitoista ateriaa päivässä — edellyttäen että jokainen pärjää kolmella — maksaa vain **viisi dollaria ja kaksikymmentä senttiä päivässä.** Miten helposti sen voikaan maksaa kahden dollarin päiväpalkasta!

Mutta ellei nykyinen päiväpalkkanne siihen riitä ja lisäksi vielä vaatetukseen, niin olettepa kelvottomia kansalaisia, ellette heti vaadi palkankorotusta, ja työnantaja, joka ei sitä myönnä on vielä kelvottomampi, sillä hän jäytää kansamme elinvoimaisuuden perusteita, ja sellaista ei saa sallia nykyisen kansallisen kriisin aikana. Nyt kun jokaisen velvollisuus on tehdä parhaansa yhteisen asian eteen, sopisi vaikka vallesmanniille ilmoittaa sellaiset työnantajat, jotka eivät näitä vaatimattomia vaatimuksia ota täyttääkseen.

Reseptin ovat allekirjoittaneet Mrs. O. H. P. Belmont, jolla on kolme etunimeä samoin kuin Pohjan Tähden toimittajallakin, Mrs. George J. Gould, Mrs. Hermann Oelrichs, Mrs. Charles S. Whitman, Mrs. E. H. Gary, Mrs. J. B. Haggin, Mrs. Oliver Harriman ja lukuisa joukko muitakin saman kerroksen kukkasia. Saapas nyt sitte nähdä, onko työväestö niin isänmaallista, että se asettaa tämän ruokalistan käytäntöön ja vaatii sen aineelliset edellytyksetkin itselleen. Sellaista toki voisi toivoa, varsinkin kun sitä toivovat nämä korkeasti ammattitaitoiset misiksetkin.

- - -

Maailmankatsomusta

Se 'tuotannollinen pohja", sehän se vieläkin mullistelee niitä maailmankatsomuksia sikäli kuin se itsekin mullistuu — tuotannollisen pohjan vaikutuksestapa tietenkin.

Seuraavassa esittää muuan New York Callin kirjoittaja erään työnantajan maailmankatsomusta ja lisää siihen hiukan omaansakin:

Keskustelussa erään gentlemannin kanssa tässä toissapäivänä — hän todellakin oli gentlemanni, sillä hänellä on työssään kolme tai neljä sataa italialaista työläistä — huomautti hän ihmetellen että mitä enemmän työläiset saavat palkkaa, sitä vähemmän ne tekevät työtä. Sanoi maksavansa kolme dollaria päivältä, eikä saavansa niinikään paljoa työtä kun sai ennen maksaessaan vain puolitoista dollaria. Se oli hänellä kaikki syvää ja synkkää salaisuutta, jota ei hän ollenkaan käsittänyt.

Ja kuitenkin hän oli tavallaan valistunut pikku riistäjä, sekä vastasi tekemäänsä kysymykseen itse, sitä ollenkaan huomaamatta. Hän selitti, että työläiset ne oikeastaan olivatkin todellisia isäntiä nykyisin työpaikoilla, eräänäkin päivänä oli joku niistä sanoa tokassut hänelle, että hän saisi mennä vaikka helvettiin, mutta että hän ei "kuullut" sellaista puhetta, ei voinut "kuulla" sitä nykyisissä olosuhteissa. Edelleen oli hän tehnyt sen havainnon, että miehet ne olivatkin nykyisin satulassa; eräälläkin hänen tuttavallaan oli palveluksessaan 800 miestä eräässä sähkövälinetehtaassa, mutta todellisuudessa määräsivät miehet työsuhteet. Eivät antaneet niinkään paljoa kuin silloin kun saivat vähemmän palkkaa. "Miehet ovat ehdottomasti satulassa, mutta eivät vain tiedä sitä itse", vakuutteli hän.

Epäilemättä on kummallakin puolella paljon tietämättömyyttä. Työn ja pääoman onkin erittäin vaikea ymmärtää toisiaan. Pääoma ajattelee että mitä suuremman palkan työläinen saa, sen enemmän sen pitäisi antaa valmista tuotettakin. Siihen myöntyisi työkin muuten, mutta ei anna kuitenkaan enempää valmista tuotetta, eikä käsitä aitäkään miksi ei. Kummallekin on kysymys käsittämätön. Ja kuitenkin se on niin selvä.

Työn tehtäviin kuuluu antaa niin vähän kuin suinkin ja saada niin paljon kuin suinkin, ja kapitalisti taas koettaa saada niin paljon kuin mahdollista ja antaa mahdollisimman vähän.

Tämäkin herra petti itsetän sillä että ajatteli "antavansa" työläisilleen kolme dollaria päivässä, käsittäen sen siten että hän olisi voinut

Oikeaoppineisuutta ja vähän muutakin

I.

Noin viikko sitte julaistiin tässä lehdessä erään "Eskon" kirjoitus, jossa paheksuttiin sitä tapaa, jolla "kaikenkieliset puolue-lehtiemme toimittajat" ja varsinkin Toverin kirjoittajat ja toimittatjat ovat suhtautuneet amerikalaiseen unionistiseen liikkeeseen.

Kirjoittaja kieltää olevansa Gompersin ihailija, mutta paheksuu kuitenkin sitä että Toverin kirjoittajat ja toimittajat eivät ole kunnioittaneet Gompersin poliittisia ja muita metkuiluja vaitiololla. Kai siitä on lupa vetää sellainen johtopäätös, että kirjoittaja on pidättäytynyt Gompersin ja gompersismin arvostelusta, estääkseen unionistit sitä huomaamasta, s. o. säästyäkseen "myrkyttämästä siirtolaisten mieliä" gompersismia vastaan. Kirjoittajan täytyy joko myöntää itse tukeneensa vaitiololaan gompersismia, tai muiden arvosteluillaan paljastaneen sen, ja kysymys on siis vain siitä, kumpi on edullisempaa: sen paljastaminen tai sen peitteleminen.

Mitä ensinnäkin suhtautumiseen siirtolaisuuden rajoituslakiin tulee, josta kirjoittaja mainitsee, niin uskallanpa väittää Toverin nykyisen toimituksen suhtautuneen siihen tavalla, joka on edullinen Amerikan työväenliikkeelle, tunnustakoon Esko ja Gompers sitä tai ei. Tämän asian laita on nyt sillä tavalla, että **siirtolaisuuden rajoitustakin voidaan kannattaa, tarvitsematta silti asettua kannattamaan Gompersin sen yhteydessä harjoittamaa poliittista metkuilua, ja painvastoin voidaan vastustaa Gompersin politikoimista sen ja kaikkien muidenkin työväenlakien yhteydessä, vastustamatta silti niitä lakeja,** ja tässä se suuri salaisuus ilmeneekin, joka "Eskon" on saattanut tarttumaan kynään.

Miksi vaatii Gompers siirtolaisuuskieltoa? Voidakseenko paremmin järjestää tämän maan työväestön ja taata sille **luokkana** paremmat elinehdot? Vai voidakseenko saada valituilleen paremmat ansiomahdollisuudet ja valtteja poliittisille suosikeilleen **taistelussaan työväest. itsenäistä valtiollista liikettä vastaan?** Uskonpa jälkimäisen olevan Gompersin toiminnan kannustimena, ja todistukseksi pyydän viitata Gompersin menettelyyn niiden lakiesitysten ja suunnitelmien suhteen, joita sosialistipuolue on esittänyt, ja **joiden työväestöä hyödyttävää luonnetta ei tuskin "Eskokaan" kieltäne.**

Gompersin edustama unionismi on vanhentunutta, raavoihinse kangistunutta ammattikuntalaisuutta, jolla ei enää ole voimistumis- ja leviämismahdollisuutta, puhumattakaan siitä, että sillä olisi voiton mahdollisuuksia työväestön luokkataistelussa, s. o., että työväestö luokkana voisi käyttää sitä aseenaan riistäjään vastaan käymässä taistelussaan.

Mutta käsittääkseen tämän, täytyy käsittää Amerikan työväenliikkeen keskuudessa virtaavat pyrkimykset. **Ei se ole gompersilaisuus joka kasvattaa ja voimistuttaa Amerikan unionistista liikettä, vaan pyrkimys pois gompersilaisuudesta, pyrkimys muuttelemaan taistelutapoja nykyaikaisen teollisuuden vaatimuksia vastaavalla tavalla.** Amerikan unionistinen liike on saavuttanut voittoja ei gompersilaisuuden takia, **vaan siitä huolimatta.** Mutta, ikävä kyllä, pyrkimys industriaaliseerautumaan tapahtuu sen keskuudessa vielä enemmän vaistomaisesti kuin tietoisesti; vain harvat näkyvät sitä käsittävän, vaikkakin siitä puhuvat.

Gompersin tarkoituksena ei ole taistella laajoja työläisjoukkoja käsittävien luokkajärjestöjen perustamiseksi, joskin hän viisaana politikoitsijana käsittää jo sen, että sellaisten syntymisen vastustaminen ei ole enää viisasta. Hän asettuu siihen nähden tarkoin "puolueettomalle", se on, sitä kannattamattomalle kannalle. Ei ole yhtään esimerkkiä, jossa voitaisi selittää Gompersin aloitteesta pyrityn liittämään yhteen pieniä ja keskenään tappelevia ammattiliittoja, joskaan ei varsinaisesti voitaisi selittää Gompersin vastustavankaan yhteenliittymistä, **milloin sellaista hänen kylmyydestään huolimatta tapahtuu.**

Olisihan lukemattomia esimerkkejä, miten Gompers kannattajineen on asettunut suoranaisesti tukemaan taantumuksellisia pyrkimyksiä suurimmissa ammattiliitoissa. Mainitkaamme vain New Yorkin kirvesmiesten järjestön viime vuotiset taistelut ja vaatetustyöläisten sisäiset selkkaukset. Eivätkö ne osoita riittävän selvästi gompersilaisen unionismin luonteen?

Ei pidä unohtaa, että niin taantumuksellista kuin Amerikan unionistinen liike yleisesti onkin, siinä on silti jo selvästi huomattavissa gompersilaisvastainen liike, **ja sitä kannattavien ainesten on ehdottomasti asetuttava gompersilaisuutta vastaan, mutta sitä tehdessään ne eivät asetu ollenkaan tukemaan unioiden hajoittajia.**

Se edistys minkä amerikalaisessa unionistisessa liikkeessä saattaa huomata, on juuri gompersilaisuuden vastustajien ansiota, joskaan gompersilaisuuden vastustamisesta puhuessa ei voida laskea siksi kaikenlaista unionistisen liikkeen vastustusta. Mutta joka ei näe mitään eroitusta gompersilaisuuden ja edistysmielisen unionismin välillä, laskee luonnollisesti samaan sakkiin nekin jotka ovat vannoutuneet kukistamaan niin unionistisen, kuin poliittisenkin työväenliikkeen, ja vetää sen harhaanjohtavan johtopäätöksen, että joka asettuu Gompersin poliittista kuljeilua vastaan, vastustaa koko unionistista liikettä. Selaiseen on veli "Esko" syyllinen.

Se seikka että jollakin suunnalla, tai jollakin yksityisellä on lukuisa kannattajajoukko, ei ollenkaan todista aatteen oikeudellisuutta tai kelvollisuutta työväestön luokkataistelussa. Jos ne ovat väärässä jotka vastustavat gompersismiä jonka takana on niin paljon kannattajia, niin kuinka paljon enemmän ovatkaan väärässä ne, jotka vastustavat republikaaneja tai demokraateja, koska niillä on vielä paljon enemmän kannattajia! Eikö tässä jo sopisi huudahtaa: missä on johdonmukaisuus?

Jos se seikka että vastustaa gompersismia siksi, että suuri joukko unionisteja kannattaa sitä, kelpaa todistukseksi harhasaolosta, niin kai sitte kelpaa gompersismin harhassaolon todistukseksi se, että suurin osa Amerikan työläisistä ei ole liittynyt hänen aatteitaan kannattamaan, paitsi politiikassa, mutta enpä oikein mielelläni tunnustaisi tämän maan työväestön enemmistön poliittista kantaa työväestölle edulliseksi, ja epäilenpä vakavasti että "Eskokin" saisi taas kirjoittamisen aihetta, jos Toverissa selitettäisi niiden työläisten olleen oikeassa, jotka Gompersin neuvon mukaan äänestivät viime vaaleissakin presidentti Wilsonia hänen "sotavastaisen" ohjelmansa perusteella. Gompers runnasi presidenttiä valtaan sotavastaisen ohjelman ja eräitten **tahallisesti vääärintulkittujen** työväenlakien palkkioksi, mutta mitenkäs nyt onkaan käynyt? Presidentti on pettänyt äänestäjät, maa on sodassa, mutta onko Gompers, tai edes koko hänen ylimyskunnastaan yksikään asettunut vastustavalle kannalle? Ei ole. **Gompersin täytyi siis tahallisesti pettää työväestöä viime vaaleissa, tai ellei, niin on hän syyntakeeton narri, jonka paikka ei ole työväenjärjestön eturintamassa.**

Jos kerran meikäläiset tiesivät varmaan viime vaaleissa jo, että sotaan joudutaan vaikkapa Wilsonkin tulisi valtaan, ja että Wilson ei tulisi tekemään mitään sodan estämiseksi, niin eikö olisi vallan paikallaan, että kolmen milj. unionistin johtajana harmaantunut henkilökin tuntisi sen verran valtio- ja yhteiskuntaopin aakkosia, ettei tällaisten perin selvien kysymysten ollessa vallan käsissä, johtaisi joukkojaan suinpäin satimeen?

Mutta "Eskohan" ei kannatakaan gompersismia, vaan unionisteja! Ja kolme miljoonaa unionistia ei voi olla väärässä, vaan täytyy ennemmin muutamien s. s. järjestöläisten olla väärässä. Olkoon menneeksi; ei ole muuta valttia kuin tosiasiat, ja ne osoittivat sekä Gompersin ylimyskuntineen, että hänen kolmen miljoonan unionistinsa erehtyneen vallan anteeksiahtamattomasti.

Mutta "Eskohan" käskeekin ottamaan amerikalaisen työväenliikkeen vain sellaisena kuin se on, eikä pyrkimään sitä suomalaistuttamaan. Kiitos neuvosta. Käyttäisihän sitä, ellei se olisi kokonaan mahdoton. Aivan oikein täytyykin amerikalaisen työväenliikkeen, niin unionistisen kuin sosialistisenkin, ottaa sellaisenaan kuin se on, mutta silti ei sitä tarvitse **hyväksyä** sellaisenaan. Jonkun liikkeen **tunteminen** ja sen **sellaisenaan tunnustaminen** ovat näet kaksi eri seikkaa.

Ei meillä ole vähintäkään syytä koettaa suomalaistuttaa tämän maan työväenliikettä, eikä sellaisesta löytäisi todistuksia itse Gomperskaan, mutta yhtä vähän on meillä syytä hyväksyä sellaista menettelyä jota gompersilaisuus edustaa.

Minun tietääkseni ei Toveri ole koskaan vääristellyt mitään unionistien saavuttamaa lakia, vielä vähemmän tarkoituksella käyttää sitä aseena unionistista liikettä vastaan, joskin sen kirjoittajat ovat lukuisat kerrat osoittaneet, missä unionistien toiminta ontuu, samoin kuin senkin, miten olisi meneteltävä parannuksien aikaansaamiseksi. Jos oikein muistan, niin aivan äskettäinkin osoitettiin, miten eräässäkin tapauksessa oli muutamassa etelävaltiossa taisteltu verrattain vähäpätöisten parannusten aikaansaamiseksi viisitoista pitkää vuotta, ja **sittekin vielä jäi senkin parannuksen toimeenpano täydellisesti riippuvaiseksi työnantajien listalla valittujen virkamiesten mielivaltaisuudesta.**

Mutta vaikka ei olekaan syytä pyrkiä suomalaistuttamaan tämän maan työväenliikettä, niin tuskinpa joutuisimme häpeään rinnastaissamme suomalaisen ja amerikalaisen työväenliikkeen menettelytavat ja saavutukset. Lieneekö syy suomalaisen suurempiin saavutuksiin sitte yksinomaan tuotannollisten suhteitten erilaisuudessa. Minusta ei siltä näytä, enkä vähällä ota sitä uskokseni.

On turhaa vaivaa koettaa tuudittaa ketään siihen syndikalistiseen harhakäsitykseen ja fatalismiin, että se "tuotannollinen pohja" se se tässä vain rikeeraa. Vaikka emme selitäkään työväenliikkeen menestyksen riippuvan yksinomaan agitatsionista ja sille perustuvasta tietoisuudesta, niin emme silti luovu siitäkään, että agitatsionilla on tärkeä merkityksensä ja juuri siksi me taistelemmekin gompersilaista agitatsionia vastaan.

Kai uskaltanee väittää senkin, että se "sosialistilehtien myrkyttämä" siirtolaisväestö osaisi monessa tapauksessa asettua sellaiselle kannalle, että amerikalaisellakin työväestöllä olisi syytä luopua "amerikalaisuudestaan", varsinkin gompersilaisesta menettelytavastaan. Olisipa vain tämän maan työväenliike ollut viimeisten kuukausienkin, sanokaamme viimeisen kahden vuoden kuluessa ollut näiden "siirtolaisten mielten myrkyttäjien" johdettavana, niin tuskinpa oltaisi nyt siinä ulospääsemättömässä pulmassa missä ollaan; tuskinpa kaikista työläisten oikeuksista olisi luovuttu ainakaan niin vapaaehtoisesti tarjoutumalla kahlehdittavaksi kuin Gompersin neuvojen mukaan on nyt tehty. Sellaista se "myrkyttäminen" olisi ollut. Jos täkäläinen vieraskielinen sosialistilehdistö on jossakin tapauksessa epäonnistunut selityksissään siitä, miten täkäläisen unionistisen liikkeen